

РЕШЕНИЕ

№ 18604

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110101343 по опис за 2023 година

РЕШЕНИЕ

13.11.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 1343/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ЕП“ ЕАД срещу „СПИ“ ООД, като се твърди, че страните се намирили в облигационно отношение по договор за покупко-продажба на ел. енергия за стопански нужди при общи условия за УПИ XXIX, находящ се в гр. ...., кл. № 210038939707. Поддържа, че е доставил ел. енергия на стойност 1282,76 лева за периода 12.01.2022 г. до 28.02.2022 г., която не била заплатена, поради което ответникът бил изпаднал в забава, като се дължала и сумата от 65,12 лева, представляващи мораторна лихва за периода от 24.03.2022 г. до 27.09.2022 г. Навежда доводи за дължимост на претендираните суми, които обосновава подробно, като се позовава и на § 15, ал. 5 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (обн. – ДВ, бр. 57 от 2020 г., в сила от 26.06.2020 г.). Излага съображения, че е

издадена заповед за изпълнение, но ответникът бил възразил, поради което имал правен интерес от предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба, с който ответникът оспорва допустимостта на предявените искове при твърдения, че не е пасивно процесуалноправно легитимиран, като посочва, че на 10.01.2019 г. е прехвърлил собствеността на процесния имот на „Тринити Инвестмънт“ ЕООД чрез извършване на апортна вноса, поради което намира исковете за недопустими. Твърди, че няма качеството на краен клиент по смисъла на § 1, т. 27г от Допълнителните разпоредби към Закона за енергетиката, което аргументира подробно, с оглед на което намира исковете за неоснователни. Сочи, че договора за продажба на ел. енергия следвало да се сключи с лице, което имало преки права върху имота, поради което при разпореждане с вещното право в договора встъпвал приобретателя на правото. Твърди, че след като са неоснователни главните искове, то такива се явяват и акцесорните. Моли производството да бъде прекратено, или исковете да бъдат отхвърлени, като неоснователни. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 327 ТЗ, във вр с чл. 318, ал. 1 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на електрическа енергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2.** продавачът да е доставил ел. енергия в твърдяното количество на купувача.

Представен е Договор за продажба на електрическа енергия за стопанска и обществена дейност от 18.12.2017 г., сключен между „ЧЕЗ Електро България“ АД от една страна, в качеството на продавач и „СПИ“ ООД от друга страна, в качеството на купувач. По силата на договора продавача продава, а купувача купува ел. енергия на местата за доставка, съгласно уговореното по договора и общите условия към него, като купувачът се задължава да заплаща доставената ел. енергия и дължимата сума за пренос и достъп до разпределителната мрежа по цени уговорени в договора и съобразно действащото законодателство.

Договорът е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, като при липсата на доказателства за неговата неавтентичност последният обвързва страните с оглед обективизираните в договора изявление и произтичащите от това права и задължения – арт. чл. 180 ГПК.

Следователно съдът намира, че е установено безспорно по делото, че между страните е сключен валиден договор за търговска покупко-продажба на ел. енергия при общи условия. Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на

правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

Между страните не се спори, а и от служебно извършена справка по чл. 23, ал. 6 ЗТРЮЛНЦ се изяснява, че ищецът е универсален правоприменник на „ЧЕЗ Електро България“ АД.

Прието и неоспорено е заключението на ССЧЕ, като се изяснява, че са издадени фактури от ищеца на ответника, като на последният е открита партия при и от ищеца. Вещото лице е посочило, че по фактурите общия дължим размер е в размер на 1282,76 лева – главница и 71,53 лева – мораторна лихва, като фактурите са осчетоводени единствено при ищеца, като ответника не е осчетоводявал последните и не е ползвал данъчен кредит.

Съдът, като извърши преценка на заключението на ССЧЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е изготвено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорили изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

Настоящият съдебен състав, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира, че предявеният иск за главницата е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, като съображенията за това са следните:

По делото липсват каквито и да било доказателства за действителна доставка и потребление на електрическа енергия за процесния период. Заключението на ССЧЕ от една страна не можа да установи от техническа гледна точка, че действително е доставена ел. енергия, която е потребена от ответника за процесния период. От друга страна самото заключение сочи, че процесните фактури са осчетоводени единствено от ищеца, но не и от ответника.

В случая, ако фактурите бяха осчетоводени, това би могло да се цени като извънсъдебно признание по смисъла на чл. 175 ГПК, че на ответника действително е доставена ел. енергия, която е ползвана, което е обусловено от принципното разбиране на съда, че след като фактурата, независимо дали носи или не подпис на упълномощено за това лице, е постъпила при ответника, той не само не се е противопоставил на обективизираните облагаеми доставки (търговска продажба и наем) веднага след тяхното узнаване, но и този първичен счетоводен документ е бил надлежно осчетоводен. В този смисъл, ако е осчетоводил процесната фактура, в която са обективизирани всички съществени елементи на търговската продажба – страни, обект и цена, ответникът е признал, че е сключен договор за търговска продажба и наем, по който в изпълнение на задължението на продавача е получил стоките, предмет на тези продажбени правоотношения – арг. чл. 182, изр. 2 ГПК и чл. 55, ал. 1 ТЗ, който предписва, че редовно водените търговски книги и записванията в тях могат да се приемат като доказателство между търговци за установяване на търговски сделки. В случая обаче нищо подобно не се установява в настоящото производство, поради което счетоводната експертиза не може да изпълни стандарта за несъмненост при наличието на разпределена доказателствена тежест на страната на ищеца, което изисква пълно и главно доказване, т.е. такова по несъмнен начин. При това положени и с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

При този изход на правни спор с правна възможност да претендира разноски разполага само ответника. Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му се присъди сумата от 640,00 лева, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от „ЕП“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... **срещу** „СПИ“ ООД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. ...., за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 327 ТЗ, във вр с чл. 318, ал. 1 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че** „СПИ“ ООД, ЕИК: ..... **дължи на** „ЕП“ ЕАД, ЕИК: ....., **сумата от 1282,76 лева** – незаплатена цена на доставена ел. енергия договор за покупко-продажба на ел. енергия за стопански нужди при общи условия за УПИ ХХІХ, находящ се в гр. ...., кл. № 210038939707 за периода от 12.01.2022 г. до 28.02.2022 г., както и **сумата от 65,12 лева** – мораторна лихва за периода от 24.03.2022 г. до 27.09.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 18.10.2022 г. по ч. гр. д. № 55334/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „ЕП“ ЕАД, ЕИК: ..... **да заплати на** „СПИ“ ООД, ЕИК: ....., **сумата от 640,00 лева**, представляващи деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____